

VILTIS

Lietuvių išeivių jaunimo
žurnalas

Balandžio mėn.

Nr. 2 1935 M.

Artojas.

Šiu metu gegužės 4 d., šeštadieni, Dr. J. Basanavičiaus vardo rūmu salėje, rua Camacan Nr. 117, Villa Anastazijoj, geriausiu S. Paulo dainos ir dramos profesoriu L. IVANOVO ir O. URBANI mokinys

TELESFORAS MAŽEIKA

Stato
Pirmaji

KONCERTA

Programoje bus išpildyta Čaikovskio, Rubinšteino, Gunovo, Meyerbeerio, Verdi ir kitų kompozitorių klasiniai dalykai ir keletas žymenių Lietuvos kompozitorių liaudies dainų. Po meninės dalies šokiai.

KONCERTO PRADŽIA 8 VAL. VAKARO.
GRIEŽ „VILTIES“ DŪDU ORKESTRAS

Įėjimas su pakvietimais, kuriuos prašoma įsigyti tik iš anksto, visuose lietuvių mokyklose, liet. laikraščių redakcijose ir pas atskirus platintojus.

Nepraleiskite progos išgirsti nepaprastai gražių dainų! Atsilankę nesigailėsite! Ne tik būsite patenkinti, bet savo atsilankymu kartu paremsite kilnų siekį.

R E N G Ė J A S.

J. Frizzo & Cia Bankiniai Namai.

Įkurti 1900 m. Rua Mauá Nr. 207;
skyrius rua 15 de Novembro, 41.
São Paulo.

LAIVOKORTĖS ir šamados į visas pasaulio šalis.

PINIGINĖS PERLAIDOS — siunčiame pinigų į Lietuvą ir kitas pasaulio šalis.

UŽSIENIU VALIUTĄ perkame ir parduodame geriausiomis kainomis.

INDELIAI IR EINAMOSIOS SAŠKAITOS Priimame indelius, mokame nuosimėčius ir teikiame knygeles (cadernetas).

Kalbame lietuviškai ir kitomis kalbomis.

Teikiame informacijas raštu į provinciją.

AGENCIA COELHO

OSORIO T. COELHO,

Įstatų registravimas, prašymai valdžios įstaigoms, šamadų išrūpinimas. Įvairių dokumentų vertimai, asmens dokumentų išrūpinimas (carteiras de identidade). Darbas greitas, sąžiningas ir pigus.
rua dos Gusmões, 98-C.

Š A M A D O S

J. FRIZZO BANKINIAI NAMAI

Isac Cogan tarpininkaujant, darome šamadas iš viso pasaulio šalių, už prieinamiausias kainas ir su pilnomis garantijomis.

Rua Mauá, 207 Tel. 4-3345 S. Paulo.

„VILTIES“ ŽURNALAS GAUNAMAS

Luz stoties kioske; José Paulino vaistinėje; prie Centr. Pašto laiptų ir kampo; rusų vaistinėje Mokoje, Menkaičio krantuvėje S. Annoj; „Vilniaus“ krantuvėje, rua Prates, 12; Baužio krantuvėje, rua Carmo Cintra; Kirilausko krantuvės Vila Anastazijoj, pas atskirus platintojus ir Redakcij, rua Bandeirantes, 92. SANTOS: S. P. R stoties kioske.

Leidžia Br. Liet.
Jaunimo S-gos
„Viltis“
Centro Valdyba.

VILTIS

Redaktorius
St. Vancevičius.

Lietuvių Išeivių Jaunimo mėnesinis žurnalas -- „Viltis“ S-gos Organas.

1985 metų
Balandžio m.

ADRĖSAS: „Viltis“ Caixa postal 1764, rua Bandeirantes, 92
São Paulo.
KAINA: Metams 8 mlr., pusmečiui, 5 mlr. Amerikos valstybėse — me-
tams 12\$000, pusmečiui 6\$000. Lietuvoje ir kitur metams 15\$000 pusmečiui
€\$000. Atskiras nr. 1\$000.

Nr. 2
Eina 1 metai

SVEIKI SULAUKE ŠV. VELYKU

Velykų Aleliuja

Kėlės Kristus, mirtis krito,
Aleliuja, aleliuja, aleliuja...

Skamba Velykų varpai, skelbda ni džiaugsminga, didžiąją Kristaus prisikėlimo šventę. Milijonai tikinčiųjų siunčia tą dieną Aukščiausiam karštas maldas ir džiaugiasi tyru sielos džiaugsmu, minėdami tą didįjį stebuklą — Kristaus prisikėlimą.

Beveik prieš du tūkstančių metų, ant Golgotos kalno, mirė bąsia mirtimi, kaip didžiausias nusikaltėlis, Tas, Kuris skelbė pasauliui savo dieviškąjį mokslą, Kuris buvo prikaltas prie kryžiaus savo tautiečių. Už ką Kristų pasmerkė mirti ir taip žiauriai nužudė, prikaldami prie kryžiaus? Už tai, kad Jis skelbė pasauliui Tiesą. Senovės žydai ir jų fariziejai nemėgo tiesos. Jie buvo įpratę klaidžioti gyvenimo purvuose. Jų juoda sąžinė, nedora širdis nenorėjo suprasti dieviškojo Kristaus mokslo. Pasikendę patys nedorybėse, jie žiauriai nužudė Kristų, už tai, kad Jis paskelbė kovą piktu!

Per šimtmečius, už Kristaus skelbiamąją Tiesą už Jo Mokslą, kuris pasauly su lygaus neturėjo ir neturi, kentėjo ir mirė milijonai žmonių. Tiesa su piktu grumiasi iš visus šimtmečius, net iki mūsų laikų.

Pasižiūrėję arčiau į gyvenimą, mes pamatysime, kad istorija kartojasi. Šiandien, taip pat, kaip ir anais laikais, tiesa kovoja su piktu ir melu. Šiandien, kaip tada, fariziejai, gal tik kitokios rūšies, be paliovos šaukia: Nukryžiuokite Jį! Už ką gi jie ir dabar Kristaus neapkenčia? — Tikrai už tą, kad Jo skelbiamoji Tiesa bado jiems akis. Nedoras žmogus, dyšios ubagas, kuriam nieko nėra kilnaus, gražaus ir brangaus, visada Kristaus neapkęs.

Rašytojas Romas Striupas yra pasakęs, kad: „Jei Kristus ateitų antrą kartą į pasaulį, tai oficia-

lūs krikščionys Jį nukryžiuotų“. Čia pasakyta daug karčios teisybės ne vien tiems, kurie kovoja prieš Kristaus mokslą, bet ir tiems, kurie laiko „savo tikrais krikščionimis“.

Kas neigia tiesą, kas gyvena melu, kas rūpinasi tik savimi, tas niekina Kristaus mokslą, nežiūrint to, kaip jis save vadintų — laisvamaniu, ty du, krikščionimi, budistu ar kuo kitu. Doras, teisingas, geras žmogus — yra tikras Kristaus mokslo pasekėjas.

Kristus kentėjo, mirė ir prisikėlė u. j. Jis iriai nukaukinusį pasaulį. Mes švęsdami Velykų šventę, prisikelkime dvasioje ir išmokime būti tikrais Kristaus mokslo pasekėjais — dorais, teisingais žmonėmis, gyvenančiais ne vien tik sau, bet ir kitiems. Teisingas yra posakis, kad kas rūpinasi tik savimi, tas daro skriaudą visuomenei.

Švenčiant šią didelę Kristaus prisikėlimo šventę, reikia kiekvienam, ypatingai jaunimui, padaryti smulkia savo sąžinės apyskaitą ir pasižiūrėti, ar ir mes kartais, savo nedoru gyvenimu, darbais, poelgiais, neprisidedame prie fariziejų. Daugelis iš mūsų klaidžioja gyvenimo sunkeliais, niekina viską, kas dora, kas gražu, kal kilnu. Ši didžioji šventė turėtų mus pakelti aukštyn, turėtų atgaivinti mus, priduoti naujų jėgų gyvenimui.

Kol esame jauni, pilni gyvybės ir energijos, stenkimės dabar gyventi tik kilniais idealais, būti tikrais žmonėmis, kad sulaukė sėmavės, galėtumėm savo darbo vaisiais pasidžiaugti.

Pradėkime naują, dorą ir kilnų gyvenimą dabar. Nelaikas bus tada, kai ir mums pažvelks mirtis į akis. Prisikelkime dvasioje dabar. Nubuskime ir raskime tikrąjį gyvenimo kelią. Kristaus skelbiamoji Tiesa telydi mus iki grabo lettos, kad mirdami prisikeltume naujam gyvenimui.

Tegu skamba Aleliuja ir mūsų jaunuose širdyse!

R. Kymantas.

Brazilijos Lietuvių Jaunimas.

Praeitam «Vilties» numery trumpai apibūdi nau lietuvių jaunimo gyvenimą provincijoje. Dabar tenka pakalbėti apie S. Paulo lietuvių jaunimą.

São Paulo mieste priskaitome virš 10.0000 lietuvių, kurių didelė dalis yra jaunimas. Čia jaunimės gyvena skirtingose aplinkybėse nuo provincijos. Čia mūsų jaunimo tarpe užtiksimė daugiau lietuviškumo (žinoma, ne pas visus), lietuviškos dvasios. Už tai čia ir nutautėjimas jaunimo tarpe nėra taip didelis ir baisus, kaip provincijoje, ypač kur lietuvių yra labai mažas skaičius.

S. Paulo jaunimui yra daug progų paskaityti lietuvišką laikraštį, knygą, pamatyti vaidinimą savo gimtoj kalboj, užėiti į lietuvių vakarą ir t. t. Su savo tautiečiais čia jaunimas irgi nuolat susitinka. Laikraščiai, knygos, organizacijos, mokyklos, lietuviški vakarai — visa tai, bendrai paėmus, padeda mūsų jaunimui atsispirti prieš nutautėjimą.

Tačiau S. Paulo jaunimas, kuriam daugiausia yra progų lietuviybei išlaikyti, kuris turėtų būti lietuviškumo pavidzdiu Brazilijoje, irgi pasiduoda nu tautėjimui. Ypatinai tas pastebima jaunesniųjų tarpe. Jaunuoliai-lės, atvažiavę vaikais į Braziliją ir

čia užaugę, labai greitai nutautėja. Savo tarpe re-tai tekalba lietuviškai. Lietuviška dvasia stipriausiai pasireiškia jaunimo tarpe, kuris susibūręs į lietuvių organizacijas, kurios, deja, yra labai neskaitylingos. Organizuoto jaunimo mes turime mažai. Jei lietuvių organizacijos sugebėtų suburti mūsų jaunimą į vieną lietuvišką būrį, beabėjo, būtų daug lengviau išlaikyti jame lietuvišką dvasią. Palaidam, neorganizuotam jaunimui, daug sunkiau atsispirti prieš nutautėjimą. Tik gaila, kad ir mūsų jaunimo organizacijos, ne visos kaip reikiant rūpinasi lietuviškumu bei jaunimo auklėjimu.

Moraliai jaunimas ir čia labai pakrykęs. Sekant vietos jaunimo gyvenimą, galima pastebėti daugybę reiškinių, rodančių mūsų jaunimo susmukimą. Labai liūdna, kad mūsų jaunimas moraliai skursta. Gelbėti jį iš to skurdo mažai kas gali. Mes labai mažai turime pasišventusių, inteligentų žmonių mokančių ir sugebančių vesti jaunimą gerais keliais. Daugelis vadinamų šviesuolių pasitraukė iš kultūrinio darbo, jaunimui nieko nepadeda. Kiti gi patys susikompromitavo, patys pasidarė iškrypėliais. Aišku kad tokie vadai jaunimui nieko gero duoti negali.

Milionieriai ir pasaulinis krizis.

(pabaiga)

Iš pirmos grupės verta paminėti „dektukų karalių“ Ivarą Kreugerį, kuris 1928 metais turėjo virš 2 milijonų švedų kronų pelno. Keturiais metais vėliau, kada jis nusižūdė, paliko 93 milijonus dolerių asmenių, ir 75 milijonus dolerių kitokių, skolu.

Broliai Insullai, iš Čikagos, kurie 1933 metais subankrutavę, paliko 250 milijonų dolerių pasyvo, yra antras tos rūšies pavidzys.

Apie 200 milijonų dolerių buvo vertinamas turtas pramonės didiko, belgo Alfredo Loewensteino, kuris prieš paskelbiant bankrotą, padarė sau galą, iššokdamas iš lėktuvo į jūrą.

INDUSTRIJOS NUOSTOLIAI JUNGTYNĖSE VALSTYBĖSE.

Nors turtai, kuomet įdėti įvairiose įmonėse, tiesioginiai ir ne spekuliuojami biržoje, tačiau visi biržos svyravimai labai atsiliepia į pastaruosius, nes, paprastai, visi kapitalai reiškiami vertybės po pieriais — akcijomis. Jei kurios nors įmonės akcijos puola, atatinkamai sumažėja turto vertė. Smulkus akcininkas gali pardavinėti biržoje savo popie-

rius kada tik panorės, ir tokiu būdu patsai apraiznuoti savo kapitalo kiekybę. Tačiau tatau negaliam sitykti su stambiu akcininku, — ir jei akcijos bus realizuotos laike bendro kritimo, toksai akcininkas paneš baisių nuostaliu. Didžiausi turtai šiuo laiku vis dar randasi Rokfelerų rankose. Senasis Rokfeleris asmeniškai labai sumaningai valdo savo nufatos įmones, todėl Rokfelerio akcijos biržoje lyg ir išsiskiria iš kitų. Didžiausio klestėjimo laikotarpy, 1929 metais, Rokfelerio turtai buvo vertinami į milijardą dolerių, jau po to, kaip buvo paskirta 557 milijonai švietimo ir labdarybės tikslams. Savo žemianisio laipsnio jų kapitalas pasiekė 1932 metais, laikotarpis didžiausio krizio, kuomet buvo susmukęs į 200 arba 250 milijonų dolerių. Bet vėliau, laikams pagerėjus, šis kapitalas vėl maždaug pasidvigubino.

Antrą vietą sulig dydžio užima Amerikoje kapitalas Henri Fordo ir jo sūnaus Edzelio, kuris 1928 metais buvo vertinamas į 1200 milijonų dolerių. Fordui visuomet būdavo didžiausė garbė sustabdyti banko konkursus ir jis dėdavo didelės svarbos į tai, kad jo akcijos nepasirodytų operacijose Wall Streete. Tokiu būdu visai negalima nustatyti jų kaitalo kiekį biržoje, bet sumažėjimas gamybos Fordo įmonėse o taipogi vertės sumažėjimas kitų didelių auto nebilių firmų, leidžia spėti, kad jų turtai šiandieną sudaro nedaugiau, kaip 10 dalį kadaise buvusių.

Keletis žymesnių mūsų jaunimo tarpe veikėjų, yra apkrauti begalės darbų, irgi nieko nepajėgia padaryti. Mums labai trūksta inteligentų žmonių, kurie mokėtų vadovauti jaunimui.

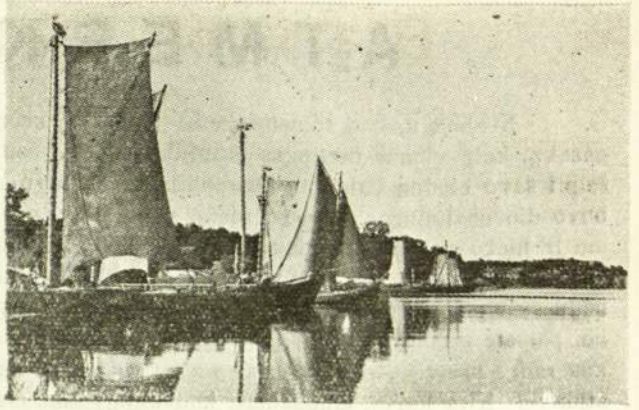
Kaip provincijoje, taip ir čia, kiek daugiau padeda lietuviškos išlaikymo lietuviška spauda. Bet ir čia yra didelė spraga, — labai mažai turime lietuvių, spaudos darbininkų. Labai svarbų vaidmenį vaidina lietuvių mokykla, kurios auklėja mokyklinio amžiaus jaunimą lietuviškos dvasios, tačiau mokykla lanko vaikai. Rimtesnių kolonijos veikėjų iš jų tarpo sulauksime gal tik po kelių metų.

Kad daugiau jaunimą apsaugoti nuo ištautėjimo palaikyti jame gerus lietuviškus papročius, auklėti jį dorai, reikia jį kaip galima daugiau organizuoti, burti į krūvą. Tai labai sunkus darbas ir jo dirbti beveik nėra kam. Daugelis žmonių tik sąmojingai skaldo jaunimo organizavimą, sėja jame neapykantos sėklą ir panašiai. Rimtu darbu mažai kas rūpinasi. Daugelis nori būti tik nevykusiais kritikai, niekinti kitų darbą, bet patys nieko gero nepadaro.

Kolonijos jaunimo gyvenimas turėtų rūpėti kiekvienam, nes tai yra ir mūsų tautos ir kolonijos patirtis.

Šiaip ar taip galvojant, S. Paulo lietuvių jaunimo gyvenimas dar nėra taip pakrykęs kaip kitų miestų. Čia bent dalis jaunimo yra suorganizuota ir stipriai laikosi, kiek pajėgia, dirba kultūrinį darbą. Daug blogiau yra ten, kur nėra jokios lietuvių organizacijos, kur ir knyga, ir laikraštis yra labai reti svečiai, kur nėra jokio lietuviško kultūrinio darbo.

Nemažai lietuvių jaunimo yra Rio de Janeiro

Klaipėdos žvejų uostas.

ro, kiek mažiau Santos, Kurityboje Porto Alegre ir kituose miestuose. Išskyrus Rio de Janeiro, visose kitose vietose nėra jokios lietuvių organizacijos. Lietuviai gyvena, kaip ir fazendose, išsiblaškę kur vienas, kur kitas, retai tesueina. Tokiose vietose jaunimas paliktas likimo valiai.

Turint galvoje, kad tūkstančiai lietuvių jaunimo palikti beveik be jokios globos, be organizacijos, be jokio ginklo prieš nutautėjimą, vietos jaunimo organizacijoms reiktų imtis daugiau intensyvaus darbo, imtis visų galimų priemonių, kad mūsų jaunimas būtų lietuviškas, doras, nepasiduodęs svetimiui blogai įtakai, svetimiems papročiams.

Apia tai jau senai laikas visiems pagalvoti.

* * *

Tą pat galima pasakyti ir apie trečią amerikiečių stambių kapitalą. Brolių Mellonų — Andrew W. Mellono, buvusio finansų ministerio, ir Richardo W. Mellono, pereinamais metais mirusio, — įkurėjų aliuminijaus industrijos Amerikoje. 1929 metais jų turtas buvo kainuojamas į 200 milijonų dolerių, bet dabar, dideliai Birzos svyravimų, turi būti sumažėjęs iki 100 milijonų. Tas pat likimas pasiekė ir kitus didelius kasyklų turtuolius Amerikoje, kaip an tai: «Vario Karalių» Gugenheimų ir «Cino Karalių» bolivietį Patino.

VOKIETIJOJ, FRANCIJOJE IR ANGLIJOJ.

Kadangi šiose šalyse vienoje rankose kapitalų susibūrimai nėra pasiekę tokio laipsnio, kaip Amerikoje, todėl ir milijonierių nuostoliai nėra taip kontrastingi. Paskutinių metų laikotarpy, prieš pasulinią krizį, turtingiausias Vokietijoje žmogus buvo Fridrichas Flick'as, žmogus neseniai praturtėjęs. Savo didžiausio laipsnio pasiekę, jo turtas buvo vertinamas į 500 milijonų markių. Sūnūgis, kuris jauno

ko pernešti laike krizio, buvo žiaurus, bet Flick'as sugebėjo vėl nuostolius išlyginti. Antroje vietoje stovi Fritz'as Thyssenai, paveldėjęs anglių kasyklas ir liejyklas, vertinamas į 200 milijonų markių, bet daug nukentėjęs vėliau. Otto Wolff'o kapitalas užėmė trečią vietą Vokietijoje prieš krizį. Šis mažiau nukentėjo, negu kiti. Kas liečia Kruppa, tai jis nors ir buvo užėmęs prieškarą pirmą vietą turuolių eilėje, bet likvidavus jo ginklų fabrikus, jo vardas visai nefiguruoja milijonierių sąrašė.

Priešingai Amerikai ir Vokietijai — Francija ir Anglija, vienintėlės šalys, kuriose dideli privatus kapitalai įdėti specializuotoje industrijoje. Anglijoje grafas Iveagh, giminės aludarių Guinness, paveldėjęs savo tėvo 11 milijonų svarų sterlingų. Francijoje šilko dirbtuvių savininkas Gillet ir konjako fabrikantas Hennessy, kartu su javų pirkliais Luois — Louis Dreyfus'u užima vieną iš pirmiausių tarp milijonierių vietų. Galima taipogi tarp kapitalo didžiūnų pažymėti ir Wendelius, iš plieno industrijos. Iš visų čia pažymėtų, Anglijos ir Francijos mišriai tenčiausiai pernešė pasulinią krizį.

✓ A. A. V. Atkočaitis--Gytis.

Balandžio 4 d., vakare, gavau du laišku viename voke: vienas — P. Merkio, kuriame jis pranešė apie Vinco Atkočaičio tragišką mirtį, kitas — paties vėlionio rašytas, — jo atsisveikinimo laiškas. Savo akimis nenorėjau tikėti, kad ištikrųjų parašyta: «Brangus Kolega, paskutinį kartą tavęs prašau.. Parašyk «Lietuvv» arba «Vilty» apie mano tragišką mirtį».

Tik prieš keletą dienų šio žmogaus krutinėj plakė širdis, tokia karšta, norinti gyventi, dirbti, mylėti. Šiandien jo jau nėra. „Šiandien esu šaltas, bejausmis sutvėrimas. Spaudžiu rankoj šaltą brangią ir žengiu į šaltą kapą“, — rašo jis. Liūdna ir griaudu pasidarė, kad taip baisiai mirė, ne tik vienas mano geriausių draugų, bet ir susipratęs lietu-

vis, žinomas mūsų kolonijos spaudo s darbininkas ir vienišasis Brazilijos lietuvių poetas.

Vėlionį pažinojau gana gerai. Tai buvo nepaprastai jautrus, jėpaširdis ir bukas žmogus. Mėgdavo visokių šposus, nors jo siela, paskutiniiais metais, slėg nepaprastai skausmas, apsvylimas, ilgesys. Savo sielos būitį jis gražiai vaizdavo savo poezijoje. Nors Vincas ne daug teparasė, tačiau o eies skambios, gražios, pilnos imdesio, adveizduojančios poeto sielą.

Nelaimingos vedybos ir nusivylimas meilėje padarė jį dar jautresniu, silpnavaidiu, nepe tigenčiu pergyventi sielos skausmo, gyvenimo sunkių aplinkybių. Netekęs atsparumo bei pasiryžimo toliau gyventi ir kovoti, jis ryžosi pats sau atimti gyvybę.

Svarbiausias jo gyvenimo tikslas buvo meilė. Jai jis gyveno. Bet ji skaudžiai jį apvylė. Jo vienintėlis meilės objektas buvo žmona, kuri, tuojau po vestuvių nuo jo pabėgo. Tačiau jis nenustojo jos mylėti iki mirties. Savo nusivylimą ir meilę jis gražiai vaizduoja savo poezijoje. Štai keletas pavidžių:

“Ateik, ateik, tavęs aš laikiu,
Ateik tylinai šalia, palauke,
Ateik kai rasos pievon kris
Kai saulė už miško nusiris.
Čia jis dar kartą šaukia savo žmoną grįžti prie jo. Bet ji negrįžta. Jis p'inas nusivylimo sašo:
Aš, kaip stipna peteliškė,

Siekianti degančiąją žvakę..

— Nudegsi, sparno čia neikiški —

Tyloms kažkas man pasakė.

Pirmasys žingsnis man pakirto

Sparną gyvenimo, jaunatvės.

Ir greit kita gadynė virto —

Ir greit iš rūmų likau gatvėj..

Prieš trejetą metų, kada Vincui nepavyko susitaikyti su žmona, jis vėl pasijuto, be jor, bejėgis gyventi:

Aš paspausiu aštrų plieną

Sau į skaudančią krutinę,

Palydėsiu skausmo dienas

Su aušra šią rytmetinę..

Tačiau iki įvyko baisi tragedija, prieš o trys

metai. Ir vincas tikrai paspaude «aštrų plieną į skaudančią krutinę». Netekom jo. Galia, kad taip anksti, pačiame jaunystės žydėjime, išėjo jo silpnos jėgos ir jis neteko drąsos ir pasiryžimo gyventi. Nelaimingas jis buvo. Nelaimingas, kad jamio moterį, kuri nustumė jį į pražūtį, nelaimingas, kad neturėjo tvirtos valios ir pasiryžimo, kad negalėjo rasti sau kitos gyvenimo prasmės. Šis liūdnas ir baisus įvykis tebūna mums pamoka, kad nereikia statyti gyvenimo ant tūščią iliuzijų, kurios pranyksta, nieko mums nepalikdamos. Mums reikia daugiau tvirtos valios, daugiau pasiryžimo ir atkaklumo kovoti su gyvenimo sunkenybėmis, nes tvirtos valios žmonės visados ras išeitį ir kritiškiausiam momente.

Amžiną atilę, Vincas mums gali būti tik susipratusio lietuvių, geraširdžio žmogaus pavidžiu. Truko jam

valios. Jei jis būtų ir ją turėjęs, būtų susiradęs sau tikrąjį gyvenimo keilą ir prasmę. Ir ši baisi tragedija nebūtų įvykus. Tačiau ne mums jį testti.

Ši baisi tragedija atėmė iš mūsų tarpo darbų spaudo daeb'ninką, kurio apysakas, eilėraščius bei kitus rašėnėlius, taip mėgo mūsų jaunimas. Po savo raštais jis pasirašėdavu: G. Faustas, V. Gytis, V. Vaištaras ir kitomis slapyvardėmis. Iš savo raštų Vincas buvo pažįstamas didelei mūsų visuomenės daliai.

Amžiną ati si duok jam, Viešpatie!

S. Paulo liet. bažnyčios pašventinimo iškilmės Vila Zelincje.

Ivairenybės.

SOVIETŲ ĮSTATYMAI.

Sovietų Rusijos dekretas iš 1934 m. birželio 8 dienos, tik dabar buvo pilnai įvykdytas. Įstatyme tarp kitko pasakyta:

„Kiekvienas sovietų piliečių praktikuojamas aktas, kuris gali pakenkti Socialistų Sovietų Respublikų Sąjungos galybei, nepriklausomybei ar teritorijos neliečiamybei, kaip ir špijonažas, išdavimas valstybės paslaptių ir pabėgimas į užsienį, bus baudžiamas mirtimi ir atimamas iš baudžiamojo visas jo turtas ir, jei padarytas nusikaltimas švelnesnis— 10 metų kalėjimo.

Piliečiui pabėgus į užsienį, yra baudžiamas jo šeimos suaugusieji asmenys po penkis metus kalėjimo ir konfiskuojamas visas turtas“.

Visų pirma, esant Sovietų Rusijoje marksizmo režimui, nesuprantama, kokios rušies turtą gali turėti nusikaltėlis. Juk sovietai panaikino nuosavybės teisę.

Bet netaip senai Gdynios uoste, pabėgo iš sovietų karo laivo „Marat“ tūlas jūrininkas Voroukov ir, visi jo giminės buvo suimti, kaip jo pabėgimo sąmokslininkai. Jie padėti į kalėjimą ir laukia teismo. Taip vykdomi griežti sovietų įstatymai.

NAUJI BAIŠŪS GINKLAI VOKIETIJOJ.

„Sunday Chronicle“ rašo, kad per paskuti

nius 15 metų vokiečiai išrado penkių rūšių naujus, baisius ginklus. «Reicho» laboratorijose išrasta kulka, vadinama «Max Gerlich», kuri nugali betkokią kliūtis; kanuolė tipo «Krupp», kuri per keletą minučių gali iššauti daugybę granatų, ju yra padaryta apie du tūkstančius. Išrastas stratosferiškas torpedas, kuris gali būti valdomas iš tolo ir gali nunešti nuodingas dujas ligi 320 kilometrų į tolį; vadinami «spinduliai V», kurie laikomi didžiausioj paslapytį ir jų pagalba galima bus naikinti šarvoti traukiniai, automobiliai, ištirpinti kanuoles, sugadinti radio stotis, naikinti geležinkelio bėgius ir t. t.; nauji kulkos vaidžiai, kurie gali išleisti po 600 šovinių per minutę.

Tas pats laikraštis pažymi, kad neseniai išrastas didžiulis kulkosvaidis, kuris gali būti kilnojamas automatiškai ir išleisti po 1.400 šovinių per minutę.

VIS NAUJI IŠRADIMAI.

Vašingtono patentų departamentas paskelbė viso pasaulio kraštų patentų statistiką. Iš tos statistikos matyti, kad vien tik Amerikos Jungt. Valstybėse iki šių metų pradžios buvo suteikta apie 1.900.000 patentų. Nemaža patentų išdodama ir kitose valstybėse. Taip, Prancūzijoje iki šių metų pradžios jų išduota apie 900.000, Anglijoje — 800 000, Vokietijoje — 600.000, Belgijoje — 400.000, Kanadoje — 350.000, Italijoje — 300 000 ir Austrijoje — apie 200.000 patentų.

KAS ATŠITINKA, KAI MAUDYKLĖ PASIRODO KARSTAS.

Prancūzijoje kurorte Furoje 1934 m. paskendo žmogus. Kai skenduolį ištraukė, jis buvo be sąmonės. Nieko nepadėjo nei gaivinimas. Tuomet jo licininkas pasiuntė atvežti karstą, ką netrukus pasiūt s'is ir įvykdė. Vos maudyklių svečiai tai pasitėbėjo, kilo didžiausia panika, o skenduolis, pasinaudamas sąmišiu, nubėgo į artimiausią restoraną.

MOKESTIS UŽ BARZDAS.

Senovėje būta įvairių mokesčių, jų tarpe ir mokestis už barzdą. Jį Rusijoje įvedė Petras Didysis (apie 1700 metais). Rusai buvo įsitikinę pagal tikybinius padavimus, kad katės ir šunys negali dangun patekti, nes pas šiuos gyvulius auga tik ūsai, o barzdos nėra. Dėlto jie manė, kad ir Vakarų Europoje žmonės, kurie tik ūsus nešiojo, kartu su šuniomis ir katėmis atsidurs po Dievo kairei. Petras Didysis, pritrūkęs pinigų sugalvojo tuo pasinaudoti: jis įvedė rusams barzdos mokestį.

BATŲ VALYTOJAS — MILIJONIERIUS.

New York'e mirė Pietro Gerardi, kurs pradėjo karjerą nuo batų valymo.

Pietro Gerardi atvažiavo iš Sicilijos į New Yorką prieš 40 metų turėdamas kišeninį 50 centų. Tais pinigais jis pirkosi du šepetėlius, ir vaksos dėžutę. Batų valymas prie Centralinės geležkelių stoties

batų jam sekėsi gerai.

Gera di iki mirties pasiliko batų valytojas, tik su tuo skirtumu, kad jam dirbo po 20 batų valytojų italų, o jis jiems «bosavo».

Mirdamas Gerardi paliko kelų milijonų frankų turtą.

SPARTUMO REKORDAS.

Austrijoje buvo pasiektas naujas darbo spartumo rekordas. Iš tikrųjų nukirptos avies vilnų per vieną valandą 52 minutes ir 18 sekundžių buvo pasiūtas viriškas kostiumas. Nukirpus avį, iš jos vilnų audeklas buvo pagamintas per 1 valandą 32 minutes. Po to, pagamintą medžiagą garsus Austrijos lenktynininkas Smith nuvežė iš fabriko pas siuvėjus. 4 anglų mylias iš fabriko iki siuvėjų Smith važiavo 4½ minutes. Kostiumas buvo sukirtas, pasiūtas ir paruoštas dėvėti per 13 minučių (!)

MOKSLIŠKAS IŠSIBLAŠKYMAS.

Tūlas mokslininkas, eidamas pasivaikščioti, pakabindavo ant durų kortelę su užrašu «Manęs nėra namie». Kartą, giliai susimastęs, grįžo namon ir pamatęs prie durų virš minėtą kortelę, nusiminęs susuko: «Ach dar vis negalima užėiti» ir apsigrižęs nužingsniavo...

Thomas Miles Clevelande gali trimitu 17 minučių neatitraukę nuo lūpų pūsti.

Parinktos Mintys.

Mintys, kaip pobūčiai: malonu jomis dalintis tik su artimais ir brangiais mums žmonėmis.

Pasauly nieko negalima išgyti dovanai, net to kas mums dovanojama.

Šypsena nelaimė, tas pat, kas ir vaivorykštė.

Dėlto ašaros sūrios, kad sūru tam, kas verkia.

Skubink savo darbą, kad jis tavęs neskubintų.

Jei dvidešimtame amžiuje Kristus ateitų į žemę, tai ji oficialūs krikščionys nukryžiuotų.

Dora — išganyto kelias, ar timo — meilė gyvenimo rojus.

Romas Striupas.

Nesiskubink pralobti, kad vargucliu netaptum.

— Moters gudrumas — kaip voratinklis, bailsus musėms, ne paukščiams.

— Nėra teisybės pasaulyje, juo labiau moters širdyje.

— Mylėti gyvenimo pavasarį ir apsviesti senatvėje — tas pat, ką gerėtis paukšteliu čiulbėjimu anksti rytą, o vakare suvalgyti jį keptą.

— Nors moteris dievų uostas, bet kartais ir velniui jį apilanko.

R. Striupas.

— Tiesa, kad moterys valdo pasauly, bet ir tai tiesa, kad jų valdoma žmonija yra neišaiminga.

R. Striupas.

— Gražių moterų galima rasti daug, protingų mažiau, o tokių, kurios būtų protingos, gražios ir geros yra tik išimtis.

V. Vaištariokas.

LAIŠKAS DRAUGUI.

...Ech, drauguži, tikros bėdos, Stai prabėgo ir Kalėdos, Prabėgo ir Nauji Metai... Plyšta kelnės, plyšta batai

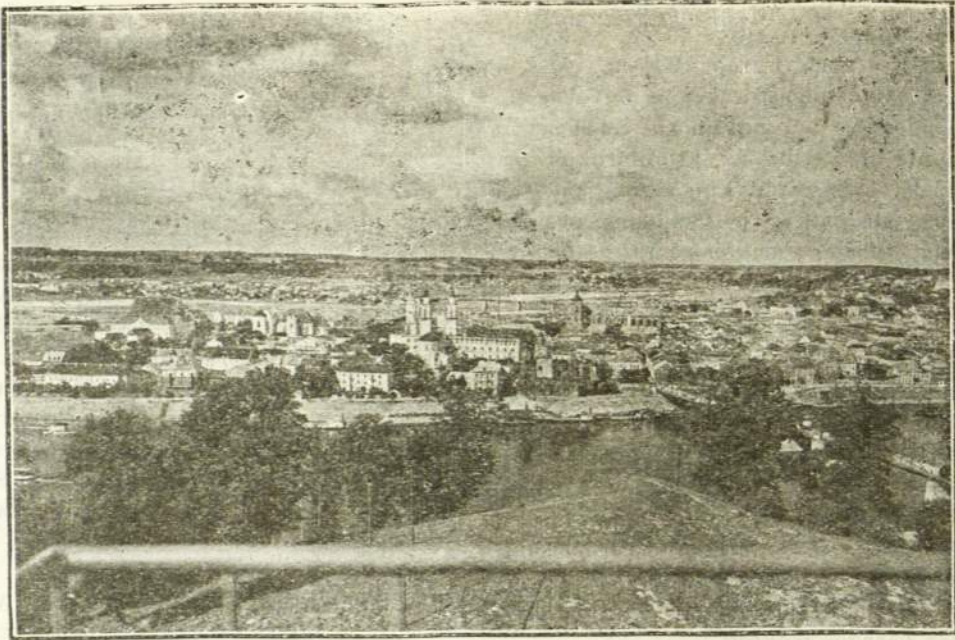
O uždarbis tokis menkas Vos ant duonos beužtenka, Apie silkę ne galvoju Tegu jūroj ji gyvuoja.

Zodžiu, laikas, nepergeras. Sako, artinasi karas Ir kitokios bėdos auga. Zodžiu, vargšą žmogų smaugia.

Tu kaip mokytas ir mieste, Turį laiko apsisviesti. Tad, manau, šiek tiek žinai, Kaip gyvenasi tenai.

Parašyk kaip jus draugijos Audžia vienybiskas gijas. Kaip ten futbolo runglynės, Barniai, juokas ir pestynės?...

Aprašyk viską, zodžiu. O aš čia skaitysiu godžiai Juk žinai — gyvenant toli Labai liūdna, mano broli.

Lukinoji Lietuvos Sostinė Kaunas.

Vitarė.

Indijos politinė ir socialinė būklė.

(Pagal V. Suroev'ą).

(tęsa)

Tose Indijos srityse viešpatuoja savotiška žemės naudojimo forma «riotyrai», užsilikusi, matimai, kaip pirmykščio bendruomeniško valdymo per gyvenimas. Teoretškai visa žemė yra valstybės. Apie šešias dešimtis milijonų smulkių žemdirbių yra kaip ir nuomuotojai iš valstybės: mokesčio pavidale jie sumoka nuomos mokesį, kuris lygus 15 procentams derliaus, arba 20 — 25% grynų pajamų. Bendruomenės „riotyrai“ apmoka kaimiškų amatininkų patarnavimus (esančius paprastai kitoje kartoje) ir renka mokesčius.

Vidutinis kaimiečių žemės naudojimo didumas visoje Indijoje (riotyrai srityse ir pas samindarus) šeimynai nesiekia dviejų hektarų. Nenustojęs valdomų žemių smulkinimas ir kainų per didelis apgyvenimas, yra, drauge su nepaprastai atsilikusia žemės ūkio technika Indijos liaudies ūkio pagrindinėmis problemomis.

Dabartiniu laiku jau priskaitoma apie 28 milijonus žemės ūkio darbininkų (kas su šeimynomis sudaro 43 milijonus), t. y. 26 darbininkus 100-tvi smulkių šeiminių. Jie yra iš dalies iš žemųjų kartų ir parių, vergų ainių, iš senovės dirbusių «zamindarams», iš dalies papildomi iš nusmukusių amatininkų. Miestų pramonė negali suimti to kaimiškų gyventojų pertekliaus, kuris paprastai ieško

darbo arbatos, kaučuko ir kavos plantacijose.

Mes jau kalbėjome apie indusų kaimiečio priklausomybę išnaudotojui. Įsiskolinimas atsirandęs dėl įvairių priežasčių, sunkie svoriai gula ant jo ūkio: vidutiniškai, labai artimais daviniais, kaimietis nuomojamas žemę iš «zamindaro» atiduoda apie 10% savo derliaus išnaudotojui, o «riotyrai» kaimietis — apie 15%. Jie priversti kreiptis į išnaudotoją: 1) tam, kad užmokėti iki derliaus pardavimo, nuomos mokesį ir mokesčius; 2) nederliaus metais savo šeimos išmaitinimui, 3) išlaidoms, surištoms su kūdikio gimimu, sutuoktuvėmis, laiduotėm ir šeimyniškomis šventėmis. Išnaudotojai ima iš jų nuo 20 iki 60 procentų, daro sau užrašus ir suskaičiavimus visiškai saivališkai ir be kontrolės, naudojamiesi skolininkų neraštingumų, ir, pagaliau, beveik visur jie patys superka derlių, išnaudodami tokiu būdu iki siūlo galo nelaimingus kaimiečius.

Pažymėsime, kad kooperacinis judėjimas, pradėjęs išsivystyti, pradeda nuo 1904 metų, jau sėkmingai kovoja kai kuriose srityse (Penzaboypa tingai) išnaudotojų elgesį; žinoma, tik kredito kooperacija įstengs pagaliau juos įvesti, bet kol kas, palyginant su disžuliu blogu pasiektos tik labai nežymios pasėkos ir daugumoje indusų kainų išnaudotojas viešpatuoja kaip ir pirmą.

* * *

Prieš anglų viešpatavimą Indija buvo viena iš turtingiausių pasaulio pramonės šalių: ji išvežda

vo savo prekes į Europą, Egiptą ir Kiniją. Kaip mes nurodėme jau aukščiau, garsioji kolonizacijos „kompanija“, sukurta britų pirklų Indijos išnaudojimui, savo plėšimo ir prievartos politika suardė indusų pramonę ir prekybą.

Visa tolimesnė anglų valdžios politika buvo nukreipta ištūmimui iš indusų rinkos vietinės naminės ir tautiniai kapitalistinės pramonės produktų anglų dirbiniais. „Britų pramonė“, sakė vienas iš jos istorikų, „gimė po to kai buvo išnaikintos indusų manufaktūros. Ji išnaudojo politinį neteiseningumą tam, kad nuveikti ir pasmaugti konkurentą, su kuriuo ji negalėtų kovoti lygiuose sąlygose“.

(H. H. Vilson. History of British industries).

Tačiau, 19 to amžiaus viduryje Indijoje atsiranda kapitalistinės pramonės įmonės Europos pavyzdžiu: audimo dirbtuvės ir metalurgijos įmonės. Iki pačios 19-to amžiaus pabaigos Anglija turėjo miltų politiką priešingą indusų pramonės išsivystimui. Tik pasaulinis karas griežtai pakeitė būklę: įvežimo sumažėjimas ir kariški reikalavimai buvo akstinu gamybos pakėlimui pačioje Indijoje. Pradedant nuo 1916 metų Anglija remia vietinę pramonę ir anglų kapitalai skverbiasi į Indiją. Greitai auga stambios įmonės, aprūpintos paskutiniausių laikų technika. Ypatingai sėkmingai vystosi tekstilinė pramonė. Anglų akcionieriai gauna didžiausius dividendus.

Pagal 1921 metų surašinėjimą Indijoje buvo 11.000 naujoviškų pramonės įmonių, užsiimančių su daugiau kaip 20 darbininkų kiekviena. Viso jose buvo užimta pusantro milijono darbininkų. 55% tų įmonių buvo stambios dirbtuvės su daugiau kaip 50 darbininkų kiekviena, o visos drauge — su 94% visų darbininkų. Pagaliau 12% visų dirbtuvių turėjo kiekviena daugiau kaip 400 darbininkų o visos drauge — 72% viso industrinio proletariato.

Šalje su ta naujoviška, stipriai koncentruota kapitalistine pramone, likosi Indijoje dešimtis milijonų smulkių gamintojų — amatininkų ir naminių pramonininkų, taip pat išnaudotojų ir supirkėjų, kaip kaimiečiai.

Dabartiniu laiku visa „jutinė“ pramonė, didžioji dalis kalnų pramonės dauguma geležinkelio linijai, žymi dalis medvilnės pramonės yra anglų rankose.

Darbininkų būklė, kurie dirba toje naujoje pramonėje, o taip pat plantacijose, nedaug skiriasi nuo kaimiečių būklės, o kai kuriais atvejais dar blogesnė.

Pagal 1926 metų davinius Indijoje buvo 4 milijonai samdomų darbininkų (be 26 milijonų bernų, milijonų smulkių tarnautojų ir 2½ milijonų tarnų, būtent: 900 000 geležinkelininkų, 100.000 jūrininkų ir dokų darbininkų, 294 500 kalnakasių, 1.700 000 fabriku darbininkų ir 1 milijonas darbininkų dirbančių plantacijose. Su šeimynomis tai sudarė 20 milijonų žmonių. Dauguma jų nenutraukė ryšio

su kaimu, kur paprastai jie nuvyksta kiekvienais metais laukų darbams. Su retomis išimtimis gyvena jie pasibaisėtinoje sąlygoje, kurių mes čia aprašinėti, dėl vietos trūkumo negalime. Džaria, pavyzdžiui, angliakasiai gyvena olose 2 metrų ant 3 didumo; Bombejuje 70% šeimynų gyvena po keturius žmones viename kambaryje, ir t. t.. Darbo laikas praktiškai iki 1912 metų nebuvo apribotas. 1912 įstatymas nustatė dvylikos valandų darbo dieną vyrams ir vienolikos valandų — moterims. Vašingtono konferencijos 1921 metais pasiūlymu buvo įvesta darbo savaitė iš 60 valandų, t. y. 10 valandų darbo diena. Vaikų darbo išnaudojimas buvo stebėtinai didelis iki 1912 metų, kai buvo imtasi pirmą kartą praktiškų priemonių uždrausti vaikų darbą iki 9 metų amžiaus ir apriboti 6 valandomis vaikams nuo 9 iki 14 metų amžiaus. 1923 metų įstatymas uždraudė vaikų darbą iki 13 metų amžiaus. O 1921 metų įstatymas — naktinį moterų darbą. Tačiau vaikų darbo išnaudojimas praktikuojamas ir dabar. Uždarbis — elgetiškas išmokamas nereguliariškai, su pavėlinimais. Vidutinis fabriko darbininko uždarbis — 1 rupija ir keturi anšai (12 frankų) per dieną. «Žemesniųjų» rasių darbininkai (ypatingai geležinkeliuose) gauna mažesnį uždarbį.

Fabrike indusų darbininkas patenka meistrui ir prižiūrėtojų priklausomybėn, kuriems jis turi įstodamas duoti kyšį (dastura) tam, kad gauti nuolatinių vietą. Be to, dirbtuvių valdybos paprastai su laiko „užtikrinimo“ pavidalo pirmo uždarbio mėnesį. Todėl darbininkas neišvengiamai patenka į inaptųjų tinklą, panašiai kaip kaimietis ir amatininkas. Elgesis su juo meistras ir aukštesnioji administracija nepaprastai šiurkščiai (ypatingai su žemesnėmis kastomis).

Darbininkų organizacijos atsirado tik po karo, pradėdant nuo 1918 metų dėl indusų inteligentų iniciatyvos, kurio tebėra žymios reikšmės indusų darbininkų judėjime. Pirmoji indusų darbininkų profesinė sąjunga buvo suorganizuota Madrase (Madras Labour Union) žurnalisto P. Vadia, kuris užsislojo savo laikraštyje „Naujoji Indija“ už vietinių tekstilės fabriku darbininkus ir padarė energią kampaniją už paaukštintą uždarbio, sutrumpintą darbo dienos ir apribotą prižiūrėtojų saualės. Fabrikantai atsakė lokautų bet Vadia pavyko pasiekti tam tikrų pasėkų. Paskui Ahmodobade buvo įsteigta profesinė tekstilės darbininkų sąjunga, kurios yra dabartiniu laiku stipriausia Indijos darbininkų organizacija. Jos taip pat buvo jo suorganizuotos inteligentų, kurių tarpo pasižymėjo viena moteris — Anasuija Sarbačai ir advokatas Gandi. Pats Gandi pravedė 1918 metais visuotinę tekstilininkų streiką iškėusį reikalavimą 35% priedo. Visi darbininkai ir jis prisiekė, kad nesims nei jokios prievartos, bet to nusišalys nors jiems tektų mirti.

(b. d.)

Užšalusi širdis...

buvo ruduo ir pagonė lapai krito nuo medžių. Martinas M. sėdėjo prie savo namų ir rūkė į juoką. Kilo balti dūmai. Privalgęs rūkytos kiaušienos ir kopūstų jis jautėsi patenkintas, o skaišti saulė kepino. Malonus suvytusų lapų kvapas sklydo aplinkui, o ūkininkas savo mintyse skaičiavo, jau į klojimą ir daržinę sukrautą derlių. Užteks visam kam, Dievas davė derlių ne bile kokį.

Staiga sujudėjo, lyg išsigandęs. Tarp jo ir saučės pasirodė pilkas šešėlis. Į jį žiūrėjo dvi maldaujamos, plačiai ravertos akys, o išdžiuoti it gultinės ranka, nedrąsiai su elgetos gestu, išstiežė jo linkui. Ant pavargalės rankų miegojo kūdikis, suvargęs, kaip ir ji pati, aptinusių veidelio ir šiltinės sudegintomis lūputėmis.

— Be darbo esu, kūdikis man serga, pasigailėkite nelaimingosios. Sunkiai varstė lūpas, matyt, nepratusias prašyti išmaldos, o žodžiai krito sunkūs kaip akmenys. Ūkininkas žiūrėjo į ją, pykčio pilnomis akimis, kad sutrukdė jam ramų poilsį.

— Eikite toliau, tiek dabar skurdžių vaikiojasi. Pats žmogus greitai eitumei su terbomis, kad taip visiems ir davinėtų. Na, girdite?

Sudrebėjo, kaip po smūgiu, tačiau ir toliau per ašaras prašė:

— Nors lašelį pieno kūdikiui.

— Atrodo, kad tokiems dykaduoniams karves laikome?

— Turėkite širdyje Dievą, šeimininke, tokie sunkūs dabar laikai, taip sunku gauti darbas.

— Duokite man ramybę, — piktai ištarė. Tylėjo. Iš po išvargusių blakstienų pasirodė ašaros ir riedėjo per skausmo iškraipytą veidą.

— Pasigailėkite... Dievas jums atlygins... Nebeturiu daugiau jėgų, jei man nepadėsite...

— Motot ją, dar grąšins čia man, palauk... Margi! Margi... Paimk! Paimk senj!...

Snaudžias ant saulės prie šeimininko kojų šuo, pašoko, puolė lodams prie pavargėlės, bet greit sustojo, sulėjo dar kartą ir, lyg savąjį pažinęs, pradėjo vizginti uodegą.

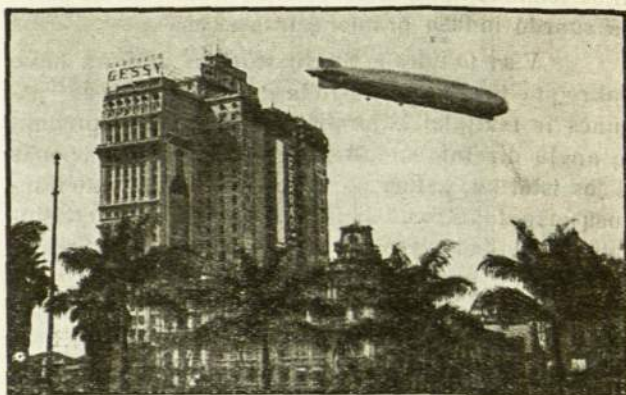
Pavargėlė nuėjo.

Martinus sudrožė lazda šuniui.

— Taip tu šeimininko klausai, nedoras šunielie! Tau duodu esti ir prižiūriu, o tu prieš kiekvieną uodegą vizginsi! Palauk, tavo laimė, kad esu labai privalgęs ir pavargęs, kitaip tu gautumei, kad per visą savaitę laižytumeis. Ar tam žmogus dirbi, kad savo prakaito uždarbį kitiems dalintumei — pa galvojo perpikęs ūkininkas.

Po kiek laiko užsnūdo vėl, pykė užgeso ir išskrito iš pravertų lūpų.

* * *

São Paulo dangoraižis „Predio Martinelli“, turįs 26 aukštus.

Prikėlė jį triukšmas. Žmonės lėgo kelin girdėjusi moterų sijenų šlamėsįs ir jų triukšmingi balsai.

Pašoko ir pribėgo prie tvoros.

— Dega ar kas tokio?

— Eikite pažiūrėti, miško sargas ištraukė iš upės paskanduolę — sušuko jam kažkas ir pridėjo: — tur būt ta pati, kuri čia vaikščiavo prašydama išmaldos.

— Hm... — Kažkaip neaišku rodėsi ūkininkui. Įsidėjo į kišenę užgesusią pypkę ir nusekė pas ką kitus upės linkui.

Ant akmenuoto upės kranto gulėjo diktas moters lavonas, kuri dar po virties, tvirtai laikė suspaudusi savo glėby mažytį kūdikį. Susirinko pušė kaimo. Kiekvienas davinėjo savo patarimus ir nurodymus, gailėjosi, klausinėjo, miško sargas ir kunigas — vikaras stengėsi atgaivinti. Juk sargas matė, kaip ji šoko į upę, persizegnojo, suriko ir šoko nuo tilto, o ten pati giluma. Kol jis pribėgo į pasinėrė. Tik tiek, kad numetė viršutinius rūbus, šoko į upę paskui ją. Iš karto nepasisėkė sugriebti tik vėliau kažkaip nutvėrė už plaukų ir ištempė į krantą. Ant jo riksmo subėgo žmonės. Bet matėsi kad nieko iš jo nebus. Mėgino daryti dirbtiną kvėpavimą, bet veltui. Pavargėlės ir jos kūdikio kūnai, baisiai sublogę ir pageltę, jau buvo negyvi.

— Vargšė.

Moterys verkėleno, tyliai apgailėstavo, darė savo išvadas, bet kad ši nepažįstamoji neseniai klebino į jų duris; jų širdis kažkaip to neatjautė.

Martinus prasiskverbė per pirmas eiles žmonių ir staiga sutiko stiklinį, skaudų ir pilną kartaus išmetinėjimo, numirelės žvilgsnį. Paįjuto, kaip ne savam kaily.

— Pas mane paskiausiai buvo, — pamane sau ir, lyg teisindams save, pridūrė: — A biasas gi žinojo, kad eis skandintis.

— A, mizerņas gyvenimas, mizerna ir mirtis, — pasakė išdidžiai, nusispjovė, apsi-rįžo ir nuėjo namo.

* * *

Nieks nepasikeitė, Martinas M. vienodai piūdė šunimis pavargelius ir elgetas, kraudams sau pinigų. Nepažistamoji moteris dingo jam iš atminties, kaip ugnis vandeny. Miegojo palaidota už kavų tvoros, o jos kapas užžėlė krūmais.

Bet vieną rudenį, lygiai gražų ir saulėtą, kaip aną, Martinas sunkiai susirgo. Atėjo jam ilgos, nuobodžios dienos ir dar ilgesnės, kaip amžinybė, naktys. Tylu buvo gryčioje, visi miegojo, tik jis vienas būdėjo, bailiai žvalgydamasis patamsy prisimindavo savo praeitį. Baisios yra tokios naktys. Čia grindys sugirgžda, lyg po kiemo žingsniais, ten balkė perdziuvusi plyšta... kažkas eina... slepiasi apie lovą, žvelgia į akis. Sutema, naktis... mirtis.

Brazilijos pajūrio vaizdas. Santos.

Martinus M. buvo prapjęs ilgai miegoti, kaip akmuo, o dabar...

Širdis užmirė iš baimės, krūtinėje truko kva po... kas tai tokio artinosi. Ir staiga jam rodėsi, kad iš patamsio išaugo pilkas moters šešėlis su kūdikiu ant rankų, o už jos, visa eilė suvargusių, apiplyusių, ligotų elgetų sualetų, tų, kuriems jis duonos kąsnio nedavė, iš savo kiemo vijo, nekartą šunimis piūdė.

Žiūrėjo į jį stiklinės, apsiniaukusios, grąsinančios, akys.

Ant teismo atėjo... Jezau! Ant teismo!

— Pasigailėjimo! — išstenojo.

— O tu ar pasigailėjai mūsų?

Ir ūkininko ausvė, rodos, pasigirdo švelnus, liūdnas, skausmu veriantis iki širdies gelmių, balsas:

«Buvau alkanas, bet ne avalgydinote manęs»

«Troškau, bet nepagirdėte manęs».

«Buvau nuogas, bet neapvilkoje manęs»

«Buvau svečias, bet nepriėmėte manęs»

«Ištikrųjų, ištikrųjų sakau jums, kad ką pa-darysite vienam iš tų mano mažulėlių, man pada-rysite».

Viešpatie! Kiek gi kartų girdėjo tuos pačius žodžius bažnyčioj iš sakyklos, bet niekad jie jo širdies nepasiekė. Nuplaukdavo jie, kaip tas vanduo po lietaus, be pėdsako... bet dabar... Dabar mirties valandoj, dar kartą jie baisiai suskambėjo, suprantamai, giliai, bet jau buvo vėlu.

Neatstatyti jau dabar gyvenimo.

Moteris pasilenkė ant jo su ašaromis aplietu veidu.

— Ant bedugnės kranto buvau, o tu manęs negelbėjai, bet pastumei. Mano nuodėmė buvo tavo kaltė, argi nežinojai, kad ką vargšui darai, Dievui

darai? Ar nesupratai, kad vargšo pavidale Kristus beldžiasi į tavo širdį ir vargas tau, kada ją ras mirusių?..

— Pasigailėjimo! Aš nenoriu mirti! — sudejavo Martinas. — Aš nenoriu mirti!

— Ne dabar miršti. Numerei jau tada, kai tavo širdis nustojo atjausti artimo nelaimę, kada ji pamilo daugiau pinigų, negu Dievą, žemę ir save, negu artimą... Tada jau tu buvai miręs, žmogau...

— Tada jau užšalo tavo širdis...

Aidu nuskambėjo patamsy ir staigiai šmėklų rankos palietė jo tuščią krutinę.

Per langą skverbėsi pirmieji aušros spinduliai. Gryčioje ant lovos gulėjo žmogaus lavonas. Užšalo jo veide siaubas, o neužvertose akyse — kančia, nes pažvelgęs giliai, paskutinėje mirties valandoje, Martinas M. pažino skurdą savo širdies...

V. Gytis.

Mėnesienos.

(Iš mokslo dienų.)

Pakrypo ir gamtos įstatymai.

Ledas ėmė tirpti ir leistis upeliais į pakalnes. Papliko laukų nugara. Vieton balto sniego ėmė dygti žalia, švelnutė žolelė. Iš pietų pusės parūžė vasarotųjų paukščių pulkai ir ėmė dainuoti ir lizdus sukti.

Mes tą gamtos įstatymų pasikeitimo revoliuciją, pavadinom pavasariu...

Viskas pakito.

Ir beržai ėmė vilktis švelniu, žaliu rūbu. O šilo žaliame kilime pridėjo mėlynų, geltonų zibučių, kurių kvapas gaivinančiai spaudėsi į žiemos numarintą žmogaus krūtinę.

O paukščiai ore koncertavo.

* * *

Prabėgo Kovas, Balandis.

Ir gegužių čia pat šypsojos. Toks jaunas, gražus, vainikais išsipuošęs. Toks šypsantis.

Dienos išsitiesė. Ir saulutė pašoko aukščiau į dangaus mėlynę.

Pražilo kvepiąs sodas. Kvepiąs gegužio sniegas dengė sodo takelius. Bet jis nešaltas — toks švelnus, malonus.

Atėjo pavasaris kvepiąs ir pilnas dainų bei meilės.

Visa kas gyva, palikę urvus, kūtes ir menkas samanų pastoges, išsikraustė į žalius laukus ir šypsojos auksinei saulei, pindami dainų vainikais žalią beržyną.

Ir dangaus mėlynėj pilki debesukai skrajojo.

* * *

Birželis.

Vakaras. Toks gyvas, daina skambas. Ir toks žavintis saulėlydis. Lyg burtininkas nešas pasaulin džiaugsmą, gyvybę ir meilę.

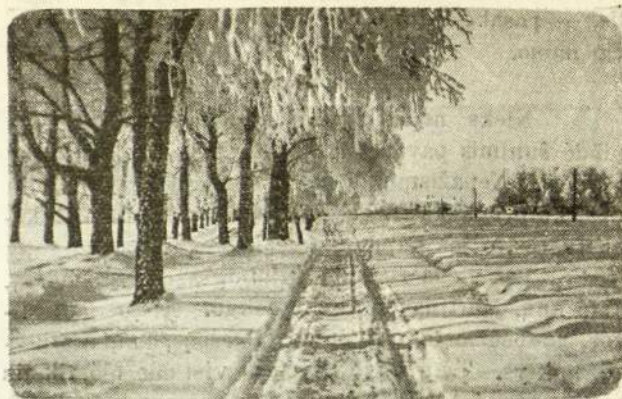
Valiūno sodyba.

Nauji trobesiai, aukštas kryžius ir cementinis šulinys. Toliau didžiulis, židais iškaišytas sodas. Taip viskas gražiai, pavasariškai sutvarkyta.

O po plačiu seklyčios langu, gražiais statinėliais aptvertam daržely, sapnuoja žiedų kilimas. Tai Valiūno Zosės darželis.

Kaip Zosė išsirpusių vyšnių lūpomis nusišypso, kai meta žvilgsnį į žydinčias gėles, ar su niūniuoja virpančią, išsiilgusią meilės dainą, gėlės kelia savo galvutes ir maloniai šypso savo globėjai. O ji lieknais pirštukais glosto jų žiedus ir lenkia prie žiedų kilimo savo gražią, gelsvomis kasomis puoštą galvelę. Tada gėlės viską užmiršta. Jos nutyla ir skęsta maloniaiame pavasario ryto sapne.

Zosė linksmutė, šypsanti, jaunatvės išbučiuo-

Lietuvos žiemos vaizdas.

ta niūniuoja virpančią dainelę ir bučiuoja margus, sapnuojančius žiedus. Tada dar labiau kvepia pavasaris, dar labiau juokiasi gamta.

Ir bėgo kvepią pavasariai žaliąs vasaros, rūstūs rudeniai ir baltos žiemos...

Zosė augo, brendo ir lankydamą daržely dainavo. Bet jos virpančioje dainoje kasdien augo ilgesys. Dainos vis darėsi liūdnesnės ir virpančios. Iš jaunos jos krūtinės išskrisdavo sunkus atodūksis. Vosilkų žiedų akutės klaidžiojo laukų plotais ir ilgesin kažko ieškojo.

Ko?.. Gal ir pati Zosė nežinojo...

Ir vieną vakarą...

Kaip daržely sapnavo margos gėlės, kaip žalia pieva dengė pilka migla ir žalias beržynas gaudė paskutinius besileidžiančius saulutės spindulius — Zosė išgirdo laukais plaukiančią dainą. Taip aiškūs ir ma'oniūs dainos tonai liūliavo žaliais laukais:

Tave vienutę aš mylėjau,
Tau vienai aš dainavau..."

Taip ilgu ir liūdna Zosėi. Ji taip norėtų būti arti to dainininko ir jam meiliai nusišypuoti, pažvelgti į jo akis ir ką nors pratarti. Pratarti mažai ką, bet taip meiliai ir nuoširdžiai... Ji norėtų pasiguosti, išlieti tą liūdėsį, kuris slepiasi jos krūtinėje. Uždainuoti jam virpančią, ilgesiu austą dainą.

Tada gal krūtinėj palengvėtų?..

O daina plaukė palauke ir dingo žalia šilo kilime, palikdama jos sieloj dar didesnį ilgesį ir liūdesį. Ir jai norėjosi verkti.

Ji pažvelgė į sapnuojančius žiedus, į baltą migla dengtą pievą ir... jos akutės užsizo dvi didelės ilgesio ašaros.

— Ko man taip ilgu?.. Kodėl „jis“ ne čia dainoti atėjo?..

Ir ji verkdamą apkabino rožių krūmą, kuris skendo pavasario sapne.

O daina plaukė į žalią šilą ir nyko sapnuojančiame beržų kilime.

* * *

Vėl vakaras. Toks pavasariškas, gražus.
Vėl tie patys žiedai, ta pati virpanti daina liejosi
iš Zosės krūtinės. Tie patys ilgi, pilni, liūdesio
žvilgsniai matavo laukų plotą.

Tik nesigirdėjo dainos, kuri plauktų ilgesiu
į Zosės krūtinę — nesigirdėjo dainos jauno berno.
O Zosė taip jos laukė, ilgėjos.

Žalia palaukė.

Baltos Zosės kojos braukė krintančią rasą,
o liekni piršteliai gaudė mėlynus, kaip jos akis, vo-
silku žiedus.

Staiga jos žvilgsnis sustojo. Ji kruptelėjo.

Jonas...

Tas pats Petraičių Jonukas, su kuriuo Zosė
maža būdama ganė šilę žąsis, su kuriuo upely gau-
dė mažutes žuvytes ir lakstė paskui margus pievos
drugelius.

Tai buvo senai...

Ir dabar Jonas... Suaugęs, mažai kaime gy-
venąs. Gimnazistas...

Ji sumišo. Nežinojo ką sakyti. Nuleido
akutes žemyn ir pabėrė surinktas vosilkas.

Jonas šypsodamas žiūrėjo į ją, į pabertas
vosilkas.

— Labą vakarą, Zosė, pamačiau tave iš to-
lo... ir atėjau.

— Labą... pakeldama akutes atsakė.

Abu atsiduso. Nusišypsojo.

Jie ėjo palauke kalbėdami. Prisimindami
prabėgusią kūdikystę. O tokie brangūs tie prisimi-
nimai.

Jonas taip mokėjo gražiai kalbėti. Zosė
klausė ir šypsojos, klausdamos arčiau Jono. Jai taip
gera buvo. Ir ilgesys ėmė nykti. Ji pažiūrėdavo į
Jono akis ir sudrebėdavo.

— Papasakok dar kai ką. ragino Zosė.

O mėnulis kilo aukščiau ir sidabrino žalią
šilą ir žydinčią palaukę...

Kaip saulutės pranašai, pirmi ausros spindū-
liai nudažė rytinę dangaus pusę, Zosė tyliai įėjo
kambarin ir atsigulė minkšton lovelėn. Miegas nuo
jos nubėgo. Ji buvo linksma. Prieš save matė dvi
žydrias, tamsiais antakiniais akis, kurios taip meiliai
į ją pažiūrėjo, kada ji palaukė sutiko Joną.

Kada pirmi saulutės spinduliai įsiskverbė
per platų kambario langą ir pabučiavo Zosės veidą
— ji atsikėlė ir, linksmai šypsodama, žiūrėjo per
langą.

Žiūrėjo ten, į žalią palaukę.

Gal manė pamatysianti Joną?..

* * *

Atbėgo ir vaisiais prinokusiais, kvapiais
rugsėjis. Dienos ėmė trumpėti ir saulutė taip tingiai
dangum slenka. Tik pilkų voratinklių tinklai puošia
kasdien pilkėjančius dirvonus ir gelsvą rugieną.

(Bus daugiau)

* * *

Bėga, skuba debesėliai
Į tolias dangaus erdves...
Ankstą rytą saulė kėlus
Tave pasakon įves.

Į užburta, aukštą pilį,
Šalį sodų žydinčių —
Kkr nuvargę kaulai tyli
Mūs seneliu — viengėnių.

Tun, kur kaulai Gėdimino,
Kur pilis sena, didinga —
Kur lietuvis teises mina
Priešo koja veidmaininga.

Bėga, skuba debesėlis
Į tolimes rytų šalį —
Kur lietuvis prisikėlęs
Dar kolkas įžengt negali

Bet neliūski, mielas broli,
Tavo skriaudą visi žino!
Jau ta valanda netoli
Tau žengt pilin Gėdimino...

* * *

Vaištarikas

Ar apsimoka?

(Iš „Literetas“)

Sėdžiu už stalo.
O popieris —
plieno plunksna laksto
ir taško rašalo jūras.
Juokinga. Ant galo
kam rašyti?..
Kaip pažiūriu
į aplaužytą stalą —
juoktis turiu.
Mat, rašau — kuriu,
plėšau iš sielos
liūdėsį ir juoką.
Bet ar apsimoka
varginti redaktorių,
kad jis mano kurinį,
net nepažvelgęs į turinį —
numestų į redakcijos
krepšį?
O gal ir reikia —
juk visi dirba, veikia?.

* * *

Motinos diena.

Gegužės 5 diena — Motinos diena. Tą dieną visi Lietuva iškilmingai minės Motinos nuopelnus: šeimai, tautai ir visuomenei.

Mes, išeiviai tą reikšmingą dieną irgi, nors be iškilnių, ramiai savo širdyse turėtume paminti. Motinos nuopelnai šeimai ir visuomenei ne paprastai dideli. Todėl ji mums negalima patydomis praleisti tos reikšmingos dienos. Žinoma, prie dabartinių gyvenimo sąlygų jokių iškilnių suruošti ne galime, kad pareikšti nors dalelę to, Motinai priguliničio dėkingumo. Vis tik savo širdyse būtinai turime tą dieną paminti.

Mums, išeiviams Motinos nuopelnai, jos meilė ir pasiaukavimas turi būti dar brangesnis, dėl to, kad daugelis iš mūsų paliko savo Motiną, už mėlynųjų vandens plotų, už aukštų kainų ir gal... daugiau neteks jos pamatyti.

Ne vienas iš mūsų šiandien gal trokštų tos dienos proga džiaugsmingai pasveikinti savo Motiną. Pareikšti jai dėkingumą už tą begalinę meilę, už tą didelį pasiaukavimą ir atsidavimą, už tas kančias ir nemiegotas naktis, einant jai taip sunkias aukėjimo pareigas.

Likimo atskirti nuo savo Motinės negalime jos nei savo akimis pamatyti. Ir gal laikui atėjus, grįžę tėvynėn, vieton apkabinti amžinai mylinčios Motinos kaklą — galės tik karčiomis ašaromis palaistyti jos kapa.

Laimingi tie, kurie prie Motinos gyvena ir gali visuomet džiaugtis jos begaline meile ir atsidavimu.

Bet kaip mažai yra žmonių, suprantančių, kas tai yra Motina. Daugelis vaikų, už motinos kančias ir meilę atsimoka didžiausiu žiaurumu, jos negerbimu ir žvėriškumu. Yra sakoma kad žmogus doru gimęs, dabartiniam pasauly tampa banditu. Reikia nepamiršti, kad Motina, pagimdžiusi savo kūdikį deda visą savo sielą, atiduoda savo širdį ir paaukoja visa savo gyvenimą tik tam, kad užaugintų savo vaikus dorus, gerus ir matytų juos laimingais.

Kiekvienai Motinai plyšta iš skausmo širdis tada, kai ji mato juos klaidžiojančius tamsiais gyvenimo keliais. Kiek gailių ašarų išlieja Motina dėl vaikų klaidų ir jų nedoro gyvenimo! Bet šių dienų vaikai nekreipia į tai dėmesio. Jie jau papratę niekais paversti jos meilę, nebranginti jos atsidavimo. Motinos ašaros, negraudina jų kietos kaip granitas širdies, nepajudina jų pajuodusios sąžinės.

Kas gali įkainuoti tuos nuopelnus ir tą patarnavimą, kuriuos Motina yra padariusi visam pasauliui? Ta jos begalinė meilė, tas nežemiškas atsidavimas ir pasiaukavimas kitų naudai tik pas Motiną sutinkamas.

Bet už visą tą ji gauna tik nedėkingumą,

Lietuvos kareivis tėvynės sargyboje.

paukė ir nuolatinį skausmą. Kiekvienas doras žmogus turėtų apie tai rimčiau pagalvoti ir išmokti parodyti nors mžą dalelę to Motinai priguliničio dėkingumo. Išmokti ją gerbti ir mylėti, už tas jos iškentėtas kančias ir išlietas ašaras.

Motinos diena — geriausia proga jai dėkingumą pareikšti, savo širdyje paminti visą tą Motina mums yra davusi pagalvoti — kokiu būdu galėtume jai atsidėkoti.

O geriausias Motinai dėkingumas tai mokėti ją gerbti, mylėti ir dorai, žmoniškai gyventi.

* * *

V. Griciūtė.

Motinai.

O, Motin! Juk sodai jau žydi;
jau skamba gegutės «kū-kū»...
Ir mūsų džiaugsmus štai pavasaris lydi,
bet motin, motute, kur tu?...

Senai jau regėjau aš tavo akis
ir liūdną išblįškusį veidą...
Ir kas, na ir kas gi dabar pasakys,
kodėl mane greitai apleidai..

Tos gerosios akys! Įdubę veidai!
Senai jau šaltojoj žemelėj...
O, motin, motute, argi nebmatai
dejuojančios savo dukrelės?...

Prie verkiančio beržo... Ten kryžius pakrypęs.
Pakrypęs.. ir toks samanotas..
Ir kapas patsai toksai tuščias, sunykęs,
paukštelių dainoms apdainuotas..

...O, motin! Juk sodai jau žydi;
jau skamba gegutės «kū-kū»...
Ir mūsų džiaugsmus štai pavasaris lydi,
bet motin, motute, kur tu?..

I „Vilties“ S-gos sveikinimus atsakė:

I.

JO EKSCLENCIJA LIETUVOS RESPUBLIKOS
PREZIDENTAS A. SMETONA.

Ponui Lietuvos Konsului
São Paulo, Brazilija

Jo Ekscelecijos Respublikos Prezidento pavedamas, prašau padėkoti Pono Prezidento vardu Brazilijos lietuvių išeivių jaunimo Sąjungai «Viltis» už atsiųstą Jam sveikinimą ir linkėjimus savo suvažiavimo proga ir palinkėti jaunimui geriausios kloties jo organizuotam veikimui.

P. Bielskis.
Kanceliarijos Viršininkas.

II.

LIETUVOS KARIUOMENĖS ŠTABAS.

Brazilijos Lietuvių Jaunimo «Vilties»
S-gos Centro Valdybai.

Krašto apsaugos ministerija gavo Jūsų, Bran-
gie, Tautiečiai, sveikinimą Lietuvos kariuomenei,
pasiųstą 1935 m. sausio 13 d. Jūsų atstovų suvažiav-
imo proga.

Mums čia Lietuvoje, aktyviai dirbantiems
krašto saugumo reikaluose, ypač gerai malonu, kad
mūsų Jaunieji Broliai, nors laikinai gyvendami ir
atsiskyrę nuo Brangiosios Tėvynės Lietuvos, tebepa-
silieka savo mintimis ir rūpesčiais Jai artimi. Jūsų
kilnūs Tėvynės meilės jausmai mus džiugina, drau-
ge stiprina mūsų energiją ir pasiryžimą krašto sie-
kimams.

Ponas krašto apsaugos ministeris nuoširdžiai
dėkoja Jums Broliai Lietuviai, už atsiųstą kariuome-
nei sveikinimą ir Jums siūnčia iš Lietuvos geriausių
linkėjimų Jūsų gyvenime.

Gen. štabo pulkininkas Itn, Dulksnys.
II-jo Skyriaus Viršininkas.

III.

«JAUNOSIOS LIETUVOS» S-GOS CENTRO
VALDYBA.

Brazilijos Lietuvių Jaunimo S-gos
«Viltis» Centro Valdybai.

Lietuvių Tautinės Jaunuomenės «Jaunosios
Lietuvos» S-gos Centro Valdyba dėkoja Tamstoms
ir Tamstų vadovaujamos Sąjungos skyrių atstovų
suvažiavimui, už atsiųstus jam sveikinimus ir linkė-
jimus.

„Jaunieji Lietuva“ brangina kiekvieną tau-

tiečių gražų taurų darbą, judėjimą, ugdanti lietuviuo
se tai kas sava, kas lietuviška.

Lietuviams, ypač išeivijoje gyvenantiems,
reikia tvirtai įsisąmoninti, išugdyti nepalaužiamą su-
pratimą, kad Lietuva nesibaigia ten, kur baigiasi
jos ribos, bet kad ji turi būti visur ten kur yra nors
vienas lietuvis ir kad ir svetur gyvenęs lietuvis yra
lygiai naudingas savo tautai, kaip ir savoje valsty-
bėje esąs. Šioje plotmėje Tamstų Sąjungos Brazilio-
jos lietuvių kolonijose linkime sėkmingiausio darbo.

B. Grebliauskas
Pirmininkas
J. Baltrušis
Gen. Sekretorius

* * *

Iš Kolonijos Gyvenimo.

IŠ «VILTIES» S-GOS VEIKIMO.

Centro Valdyba rengia didelį vakarą Vely-
kų pirmą dieną, Mokoje, naujoje Dariaus ir Girėno
vardo salėje, rua Coxipó Nr. 13. Programoje dvi
įdomios komedijos, kurias vaidina Bom Retiro sky-
riaus artistai, L. Stanevičiui režisuojant.

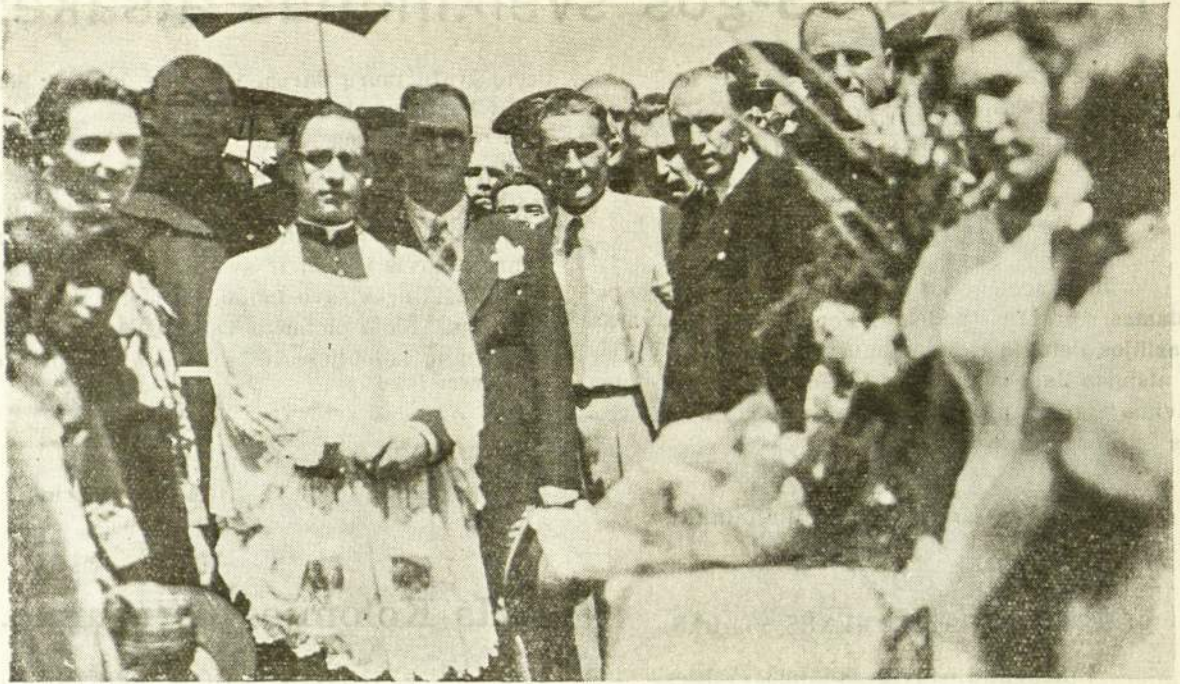
Bom Betiro skyrius ruošia komediją «Pa-
laidūnas», kuri numatoma vaidinti gegužės mėnesį.
Numatoma greitai laiku pradėti ruoštis prie operėtės
«Malūnininkas ir Kaminkrėtis». Balandžio 28 die-
nį skyrius darys ekskursiją į Villa Galvão arba
Cantareira. Vėliau numatoma surengti koncertą.

Mokos skyrius ruošiasi didelei V. Bičiūno
dramai «Savanoriai», kuri numatoma vaidinti gegu-
žės 11 dieną, Dariaus ir Girėno vardo salėje. Sky-
rius stato minėtoį salę (savo lėšomis) gražias deko-
racijas. Skyriaus choras ir toliau sėkmingai lavi-
nasi.

Vila Belos skyriaus pirmininkas p. Sinke-
vičius, dėl laiko stokos, pasitraukė iš pareigų. Jo
vietą užėmė vice-pirmininkas p. J. Paliliūnas. Val-
dybon nauju nariu įėjo p-lė Adamavičiūtė.

NAUJA «ŠVIESOS» D-JOS VALDYBA.

Balandžio 6 dieną įvyko «Šviesos» D-jos pa-
jintukų (narių) susirinkimas, kuriame išrinkta nau-
ja valdyba ir Kontrolės Komisija. Valdybon išrin-
kti: L. Gaigalas—pirmininku, St. Vancevičius—įždi-
ninku ir E. Pažėra—sekretorium. Kontrolės Kom-
sijon išrinkti: P. Korsakas, A. Serbenta ir L. Majje-
nė. «Lietuvio» Redaktoriui ir toliau lieka St. Van-
cevičius.

S. Paulo liet. kat. bažnyčios pamatų pašventinimo Vila Zelinoje dalyviai. Matyti: Mons. Ernesto de Paula, Frei Paulo Lug, inž. Botelho, Lietuvos Konsulas Dr. M. Čiulis, Klebonas kun. Sugintas ir kiti.

LIETUVIŲ BAŽNYČIOS PAMATŲ PAŠVENTINIMAS.

Kovo 24 dieną Vila Zelinoje buvo iškilmingai pašventinti pirmosios S. Paulo lietuvių katalikų bažnyčios pamatai. Iškilmės prasidėjo pamaldomis Vija Belos koplyčioje. Pamaldas ir pašventinimo apeigas atliko S. Paulo Metropolijos general vikaras Mons. Ernesto de Paula. Iškilmėse dalyvavo apie 3-4 tūkstančiai vietos lietuvių ir keliolika aukštųjų svečių, dvasiškių bei pasauliečių.

Bažnyčios statyba smarkiai eina. Ją inauguirama baigti šių metų pabaigoje.

NAUJI DR. V. KUDIRKOS VARDŲ RŪMAI,

Mokoje jau beveik visiškai įrengti. Į naujus rūmus jau persikėlė to paties vardo lietuvių pradžios mokykla. Vieną rūmų patalpą pavesta Sporto S-gos «Lithuania» Mokos skyriui, už tam tikrą mėnesinį mokesnį.

Dr. V. Kudirkos vardo rūmai — tai tikrai gražus ir puikus pastatas, kurio galima pasidžiugti ir pasididžiuoti. Čia ne tik mokyklai visi patogumai, bet ir vietos lietuvių organizacijoms pastogė

TELESFORAS MAŽEIKA RENGIA KONCERTĄ.

Žinomas mūsų kolonijos solistas p. Telestoras Mažeika, šių metų gegužės 4 dieną, stato pirmąjį didelį savo koncertą. Šiam koncertui p. Mažeika

jau senai rimtai ruošiasi ir mano sudaryti jam gražią ir netrumpą programą. Koncertas įvyks Dr. J. Basanavičiaus vardo rūmų salėje, rua Camacan, 117 (Villa Anastacio).

SPORTO S-GA «LITHUANIA» MANO SUDARYTI CENTRĄ.

Sporto S-ga «Lithuania» jau paruošė naują įstatų projektą, kuriais einant bus sudaryta Centro Valdyba. Tam tikslui numatoma greitu laiku sušaukti skyrių atstovų suvažiavimą.

* * *

Niekur kitur taip linksmai nepraleisite Vėlykų, kaip atsilankę į «Vilties» C. V-bos rengiamą VAKARĄ, kuris įvyksta Vėlykų pirmą dieną (sekmadienį), Mokoje, naujojo Dariaus ir Girėno vardo salėje, rua Coxipó Nr. 13. Programoje labai įdomios

NAUJOS DVI KOMEDIJOS,

kurias visi turite pamatyti. Programai pasibaigus šokiai, žaidimai, konfeti, serpenti, varžytinės ir t. t. iki 4 val. ryto. Tikrai bus linksma ir smagu! Neužmirškite — rua Coxipó Nr. 13 (Naujose Moko liet. mokyklos rūmuose) Pradžia 8 val. vakaro.

SIUVĖJU DĖMESIUI

Duodame vyriškų ir moteriškų rūbų kirpimo pamokas labai prieinamomis sąlygomis.

JUOZAS IR STASYS ŠLIKTAI.

Siuvėjai — specialistai, diplomuoti Chmieliansko Kirpimo ir Siuvimo Akademijoje Kaune su ilgamete darbo praktika Lietuvoje ir S. Paulo.

Vyriškų rūbų kirpimo pamokos duodamos ant rua Duque de Caxias Nr. 6 — A; moteriškų — rua Conceição Nr. 79 — A. Ten pat siuvami, sulig naujausių madų vyriški ir moteriški rūbai. Didelis medžiagų pasirinkimas.

MEDECINOS FELCERIS.

Is. Garlo.

Rusų medicinos klasinės mokyklos su dešimties metų praktika ligoninėse ir klynikose specialiai, venerinių odos ligų, triperij naują, šerį minkštą pagydo laikotarpiu 3—5 savaitių, sifilis ukolai 914 ir t.t. Vidujinių, mažakraujystės ir kitų ligų.

Priima Villa Zelinoje, gatvė 14-A, namas N. 9. nuo 9 val. ryto iki 1 val. p. p.

S. Paulo rua Anhaia, 100 (B. Retiro) nuo 3 iki 8 val. vak.

Kalba lietuviškai ir kitomis kalbomis.

Skaniai ir pigiai pavalgysite tik LIETUVIŲ NAMU VALGYKLOJE, rua Bandeirantes, 92. Kasdien pietūs ir vakarienė. Kainos pigios. Priimami pensjonistai.

REDAKCIJA rankraščius taisy savo nuoties ra. Nesunaudotų rankraščių savo lėšomis negražina. Už skelbimų turinį neatsako. Siunčiant Redakcijai korespondencijas, raštus ar laiškus, visada turi būti nurodyta siuntėjo vardas, pavardė ir tikras adresas.

Kiekvienas susipratus lietuvis išeisvis skaito

vienintelį Brazilijos lietuvių laikraštį

«LIETUVIS».

«LIETUVIS» yra didžiausias, rimčiausias ir įdomiausias, nepartinis lietuvių savaitraštis netik Brazilijoje, bet ir visoje Pietų Amerikoje.

JIS YRA PIGIAUSIAS, nes kainuoja metams tik 10 milreisu, pusmečiui 6\$000 ir atskiriems mėnesiams po 1\$000. Į Lietuvą metams 20\$000, pusmečiui 10\$000. Į visas Amerikos valstybes metams tik 1\$000, pusmečiui 8\$000.

Jei dar nesi «LIETUVIO» prenumeratorius, tai nieko nelaukdams užsisakyk jį sau ir savo giminėms bei pažįstamiems Lietuvoje, Amerikoje, Argentinoje ar kur kitur.

Užsisakęs «LIETUVI», kas savaitę turėsi daugybę žinių iš Lietuvos, viso pasaulio, Brazilijos, vietos lietuvių gyvenimo ir t. t. Tat pasiskubink! Pinigus siųsti šiuo adresu:

«LIETUVIS» Caixa Postal 1764
S. Paulo.

JUNIME,

tavo jauna dvasia visuomet reikalauja peno. Tu gyvenimi ne vien kūnu, bet ir siela. Tu privalai maitinti savo dvasią lietuvišku spaudintu žodžiu. Nieko nelaukdams užsisakyk vienintelį Pietų Amerikoje jaunimo žurnalą «VILTIS».

Tu jame rasi visada daug naudingų pasiskaitymų, apysakų gražių vaizdinių iš savo gimtinės ir kitų kraštų, daug įdomių ir pamokančių straipsnių, esėraščių, juokų ir kt.

«VILTIS» metams kainuoja tik 8\$000, pusmečiui 5\$000. Į Lietuvą — metams 15\$000, pusmečiui 8\$000. Į visas Amerikos valstybes — metams 12\$000, pusmečiui 6\$000.

Pinigus siųsti „Viltis“ caixa postal 1764
S. Paulo.

Redakcijos ir Administracijos adresas: rua Bandeirantes, 92 S. Paulo.

Moterišku rūbu siuvėja

Siuva visokių moteriškų rūbų sulig naujausių madų. Darbas greitas, sąžiningas ir pigus. Lietuviams nuolaida.

V. Bacevicienė.

RUA CAMPINEIROS Nr. 62 (MÓOCA).

LIETUVI!

Saulutė jau teka, laikas pabusti
ir

įsigyti nuosavos žemės sklypą.

GRAŽIOJOI:

VILLA ZELINA

SUŽINOTI:

BASTINEJE

Praça Antonio Prado, 3 - Sobrado
das 14 às 17 horas.

VIETOJE

AVENIDA ZELINA No. 33
com CARLOS KORKISCHKO

SÃO PAULO